

Krigen, at skaffe anstændig Pleje for en saadan Betaling. Derfor vil jeg henstille, at denne lave Ansættelse tages i Betragtning ved den forestaaende nye Fastsættelse af Normalbidragene.

Jeg vilde meget gerne benytte Lejligheden til at gøre et Par Henstillinger til den højtærede Minister. Det drejer sig først om Bidrag til Ægtebørn, som, naar Manden undlader at betale, skal udredes af det offentlige. De to Love, som der er Tale om i det foreliggende Lovforslag, har paa dette Punkt samme Ordlyd, men deres Virkninger i det praktiske Liv er ret forskellige, idet Ægtebørn stilles væsentlig ugunstigere end uægtefødte, thi medens Moderen til et Barn udenfor Ægteskab kan faa Bidrag til sit Barn udbetalt af det offentlige, i Tilfælde af at Barnefaderen ikke betaler, saa snart Resolutionen er forkyndt for ham, og naar hun præsterer Levattest for Barnet og Transattest for sig selv, kan Moderen til et i Ægteskab født Barn sjælden faa sit Bidrag udbetalt af det offentlige, før der er forløbet et halvt Aar efter Separationen. Det er let forstaaeligt, at for de fleste af disse Kvinder er derfor dette første Halvaar meget svært at komme igennem. Forskellen beror derpaa, at medens Alimentationsresolutionerne for uægte Børns Vedkommende i Regelen fastsætter halvaarsvis Betaling, fastsætter Resolutionerne efter Separation som oftest ugevis Betaling, men Lovene bestemmer, at der ikke af det offentlige forskudsvis udredes forfaldne Bidrag for kortere Tid end et halvt Aar. Derved opstaar det Forhold, at naar Barnefaderen til et uægtefødt Barn ikke har betalt, naar første Bidrag er forfaldet, indtræder Retten til at hævde Beløbet hos det offentlige straks, medens man ved den ugevis Betaling regner, at Bidraget ikke kan være forfaldet, før der er forløbet et halvt Aar. Jeg vil henstille til den højtærede Ministers Overvejelse, om man ikke kunde finde en Vej, hvorved man kunde raade Bod paa denne Ulempe for Kvinder med ægtefødte Børn, uden dog derved at forhindre, at Betalingen ydes paa den lempelige Maade, som Overøvrighederne nu fastsætter ved Separationerne, thi Hensigten med den ugevis Betaling er jo at gøre det lettere for den fraseparerede Mand at udrede Betalingen.

Min anden Henstilling angaar det Bidrag, som Manden ved Separation tilpligtes at yde til Hustruens personlige Underhold. Der fastsættes i Regelen i Resolutionerne dels et Beløb til den frasepa-

rerede Hustru personlig, dels et Beløb til Børnene. Hvis Manden intet som helst betaler, har Hustruen Ret til at faa den Part af det fastsatte Beløb, der angaar Børnene, udbetalt af det offentlige uden Fattighjælps Virkning, medens hun derimod ikke kan faa det Beløb, der angaar hende personligt, udbetalt af det offentlige uden Fattighjælps Virkning. Man fortolker nemlig Loven saaledes, at dette Bidrag ogsaa vil være til Fordel for Børnene, og da Manden og Hustruen har fælles Forsørgelsespligt overfor disse, vil Udredelsen af Bidraget af det offentlige ogsaa have Fattighjælps Virkning for dem begge. Det kan vel nok teoretisk set siges at være rigtigt, men jeg synes ikke, det kan være holdbart, naar man tager det praktiske Liv i Betragtning, thi det Bidrag, der fastsættes til Hustruen personlig, er som oftest saa lavt, at der overhovedet ikke kan være Tale om, at blot den ringeste Del af dette Bidrag kan komme Børnene til gode. Naar man ved, at den fraseparerede Hustru, som ingen Børn har, ved Henvendelse til Fattigvæsenet vil kunne faa det nødvendige Bidrag til sit Underhold, uden at det har Fattighjælps Virkning, synes jeg, at det er noget uretfærdigt, at hun, fordi hun har Børn, ikke vil kunne faa den Part, som er fastsat til hendes personlige Underhold, udbetalt, uden at det har Fattighjælps Virkning. Det forekommer mig, at der maa kunne gøres noget for at stille disse Hustruer lige, thi ellers vil det sige, at den fraseparerede Hustru, som har Børn, stilles ugunstigere end den, som ikke har Børn, ligesom hun, som jeg har vist, er ugunstigere stillet med Hensyn til Bidragets Betaling end den Kvinde, der har Børn udenfor Ægteskab.

Jeg benytter Lejligheden til at henstille disse Spørgsmaal til den højtærede Justitsministers Overvejelse. Det drejer sig efter min Mening kun om Fortolkningsspørgsmaal, og idet jeg atter minder om det lave Normalbidrag og haaber, at dette vil blive taget i Betragtning, naar dette Lovforslags forhaabentlig snarlige Vedtagelse fremkalder en foreløbig Revision af disse Bidrag, skal jeg paa mit Partis Vegne anbefale det foreliggende Lovforslag.

Gunnar Fog-Petersen: Det viser sig efterhaanden, at den særlige Situation, hvori vi lever, paa en Række Omraader kræver Foranstaltninger. Paa dette ingenlunde uvigtige Omraade, vi beskæftiger os